



Roy Kahmann (1959) begon in 2001 met naar wat nu blijkt de eerste online galerie van Nederland en zelfs Europa, namelijk vintagephoto.nl (bestaat

helaas niet meer), en toonde Kahmann's rijke verzameling aan werk van zowel commerciële alsook autonome Nederlandse fotografen. De website trok vrijwel meteen zo'n duizend bezoekers per maand, met als meest gestelde vraag of ze sommige werken in het echt mochten zien en voelen. Zodoende werden de geïnteresseerde en de desbetreffende fotograaf uitgenodigd op kantoor. In 2005 werd besloten om een echte galerie te openen en is afgelopen augustus zelfs verhuisd naar een nieuw en groter pand. Kahmann heeft naast de galerie ook een designbureau, uitgeverij van boeken en GUP Magazine. Tegenwoordig zijn GUP en de galerie meer gescheiden dan voorheen, met name om de onafhankelijkheid van het tijdschrift te waarborgen.

Kahmann vertegenwoordigt 15 fotografen, welke allemaal echt gekozen hebben voor autonome fotografie, geen andere bezigheden. Het is vaak een lange moeizame weg voor ze geweest, maar nu hangen ze over de hele wereld, vaak bewust bij privé collecties, galeries en musea. Kahmann geeft een klein bulletin uit met van iedere fotograaf een of twee foto's en begeleidende tekst. Wat opvalt is dat veel werk te maken heeft met tijdloosheid, vaak benadrukt door zwart / wit foto's.

Bijna alle fotografen werken nog analoog, op die van de huidige expositie na, van Schilte & Portielje. Zij werken op de grens van wat Kahmann laat zien in zijn galerie. Mocht er bijvoorbeeld meer in getekend worden, wordt het teveel 'kunst' en mogen ze elders hangen. Nu zitten ze precies op de grens die Kahmann in de komende jaren meer wil opzoeken. Imperfectie is voor hem erg belangrijk, een foto die bij

hem vragen opwekt vindt hij heel interessant. Waar veel mensen een vraag bij hebben, zijn vaak sterke beelden.

Het is volgens Kahmann belangrijk om te realiseren wat voor type fotograaf je na de opleiding wil zijn: documentair, autonoom of bijvoorbeeld productfotograaf. Heel belangrijk voor ons is om in verhaallijnen te denken. Probeer je eigen signatuur te ontwikkelen voor jezelf. Materiaalkeuze is daarbij heel belangrijk, en consequent blijven. Schiet bijvoorbeeld niet met verschillende camera's en op verschillende formaten. Schilte & Portielje werken bijvoorbeeld al 10 jaar met dezelfde twee formaten: heel groot en heel klein.

Volgens hem komen studenten die al heel vroeg een visie of droom hebben die ze willen nastreven het verst komen. Martine Mulder is een goed voorbeeld, bewust gekozen voor autonome fotografie en krijgt daardoor juist opdrachten binnen die bij haar stijl passen. Als ze vindt dat ze concessies moet doen, laat ze het schieten. Ander mooi voorbeeld is Hendrik Kerstens. Wilde er mee stoppen, was geen droog brood mee te verdienen. Kahmann: "je bent gek" en besloot hem te helpen met een expo, boekje en aandacht. Het enige wat hij fotografeert is zijn eigen dochter, maar is door consequent hetzelfde te blijven doen wel aangekocht door bijvoorbeeld het Guggenheim.

In tegenstelling tot GUP is er binnen de galerie op dit moment weinig documentaire fotografie te zien, al willen ze er naar toe om ook documentair fotografen te exposeren, mits het enkele beeld sterk genoeg is om te laten zien. Carl de Keyzer bijvoorbeeld niet, die is te documentair en teveel in series bezig. Stephan Vanfleteren daarentegen wel. Zijn beelden zijn individueel heel sterk en verkoopbaar. Dat laatste is heel erg belangrijk voor Kahmann, het is immers zijn broodwinning.

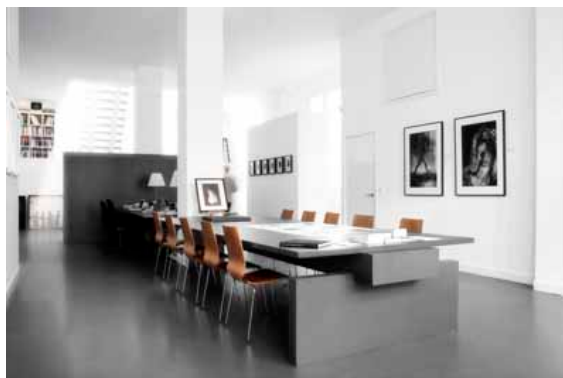
Naast de galerie is hij ook nog steeds actief in de vintage fotografie, met werk

van onder andere Ed van der Elsen, Eva Besnyö, Sanne Sanders. Jaren 60 stijl, een periode waar veel boeken zijn geproduceerd. Veel fotografen die internationaal zijn doorgebroken zijn dat meestal door hun boeken, vandaar dat hij voor zijn eigen fotografen vaak ook een uitgever is. Een vintage foto is een afdruk gemaakt vlak na de opname. Uiterlijk een jaar gedrukt na opname en ouder dan 20 jaar. Alles wat Kahmann heeft aan vintage is uniek. Niet 1 beeld is hetzelfde. En dat verkoopt hij.

Neem bijvoorbeeld het werk van Sanne Sanders. De hele collectie is in handen van Kahmann. Na Sanders' ongeluk is er niets meer gevonden, tot zijn broer iets op zolder vond. Via Willem Diepraam (taxateur) werden verschillende (internationale) galeries aangeschreven. Kahmann kwam in contact met de broer, sprak er een uur of drie mee en kreeg het recht om de collectie te verkopen. "Die Engelsen? Ik versta ze niet..." Na Sanders' laatste expositie is er veel verkocht.

Niets is mooier dan een kijkje te nemen in het archief van bijvoorbeeld het fotografie museum in Rotterdam. Vandaar de tip: neem contact op met Martijn van den Broek.

GUP magazine focust zich vooral op art-fotografie, daar zit alles in wat met kunst fotografie te maken heeft, zowel de reisfotograaf die naar de Noordpool gaat, als de meer als kunst bedoelde foto. De thematische opbouw van GUP: met gup begonnen vanuit een eigen behoefte. Destijds kon de galerie nergens in adverteren. Er bestonden gewoonweg geen bladen in Nederland. Ze zijn



KAHMANN GALLERY

begonnen als agenda, de zogenaamde Guide to Photography. In een expo in het oude olympisch stadion presenteerde Kahmann zijn galerie, inclusief tijdschrift. In 1 dag 2000 exemplaren verkocht. Toen maar een tweede editie. En een derde...

Thematisch is het veel makkelijker zoeken en een editie te vullen.

Met de redactie bij elkaar, laptops open en simpelweg zoeken maar. Iedereen zoekt thuis verder en na vier weken weer bij elkaar om het blad vorm te geven. GUP bestaat tegenwoordig uit 6 redactieleden en een team van 10 vormgevers. Niemand wordt er voor betaald, fotografen niet, redactie niet. Dit is echt liefdeswerk en mensen staan in de rij om er aan bij te dragen. Op het moment heeft GUP 1200 abonnees waarvan ongeveer 750 in Nederland. Per jaar worden de thema's bepaald, wat nu bijvoorbeeld voor februari wat problemen geeft. Vandaar dat er vanaf nu ieder half jaar een jaar vooruit gepland gaat worden.

Australië behoort sinds kort tot de afzetmarkt, maar dat kost ons geld om er 800 exemplaren naar toe te sturen. Pas bij ongeveer 2500 speel je quitte. De 10000 exemplaren voor Noord Amerika leveren dan ook amper iets op. Grappig detail: uit een onderzoek naar de relatie tussen de verkoopcijfers en de cover, bleek dat negers op de voorkant het slechtst verkopen. Niet dat Kahmann zich daar iets van aantrekt...